

[Justitsministeren.]

Til det ærede medlem hr. Aksel Larsen har jeg nogle ganske få bemærkninger. Jeg beklager meget, at jeg, da jeg havde ordet i formiddags, havde glemt — eller rettere sagt ikke omtalte — at også det ærede medlem havde fremsat forslag til folketingsbeslutning. En omtale af det havde selvfølgelig, når jeg tænker på det ærede medlems hurtige opfattelsesevne, ikke været nødvendig, for at det ærede medlem kunne være klar over, at jeg ikke havde større sympati for hans forslag end for det, jeg så udførligt beskæftigede mig med.

Det ærede medlem rettede i sin meget interessante og detaljerede tale, hvori han jo næsten misbrugte sin dygtighed på det juridiske område, en voldsom kritik imod undersøgelsesudvalget, som han bl. a. påpegede ikke kendte folketingets forretningsorden. Det skulle det ærede medlem have ladet være med, for han røbede jo, at han ikke selv kendte den, nemlig forretningsordenens § 20.

På et andet punkt må jeg rette en misforståelse hos det ærede medlem. Han talte om, at rigsretten ikke er bundet af lovreger, og han citerede i denne forbindelse rigsretslovens § 64. Det ærede medlem hr. Lannung har gjort nogle bemærkninger derom; men jeg vil gerne sige, at hvis jeg ikke misforstod det ærede medlem hr. Aksel Larsen, talte han om denne bestemmelse i forbindelse med straffebestemmelserne. Jeg fik i hvert tilfælde den opfattelse — og beder om at blive retledt, hvis jeg har taget fejl — at det ærede medlem mente, at rigsretten kunne handle om jeg så må sige på den måde, at rigsretten arbitrært idømte straf. Det, der står i rigsretslovens § 64, er, at bedømmelsen af bevisernes vægt er ikke bundet af lovreger, det er en ren retsplejeforskrift, som er en ordret gentagelse af, hvad der står i retsplejelovens § 896, jeg beder det ærede medlem være opmærksom på, at her foreligger der en alvorlig misforståelse.

Det ærede medlem hr. Henry Christensens bemærkninger giver mig ikke anledning til så forfærdelig mange kommentarer. Jeg synes, at det ærede medlem i hele sin toneføring lagde sagen op i et plan, hvor jeg ikke finder den hører hjemme. På et enkelt punkt vil jeg gerne understrege, at jeg tror, det ærede medlem har misforstået

mig. Jeg har ikke anført Vedeludvalgets betænkning som en argumentation i og for sig mod at rejse rigsretsanklage. Jeg citerede Vedeludvalgets betænkning i forbindelse med en omtale af bestemmelsen i straffelovens § 163, som vel kunne tænkes at have været i forslagsstillernes tanke, og i denne forbindelse gjorde jeg opmærksom på, at § 163 opererer med begrebet „en urigtig erklæring“, og det var i denne forbindelse, jeg citerede Vedeludvalgets betænkning.

Jeg hæftede mig ved, at det ærede medlem hr. Henry Christensen i en næsten parentetisk bemærkning gav udtryk for sin skepsis over for en ministeransvarlighedslov. Jeg for min del vil gøre opmærksom på, hvad der allerede er nævnt, at der er nedsat en meget sagkyndig kommission, som skal søge at udarbejde udkast til en ministeransvarlighedslov, og det bliver så til sin tid folketingets sag at tage stilling til, om en sådan lov skal gennemføres. Jeg giver det ærede medlem ret i, at opgaven vil frembyde mange vanskeligheder, men således som hele sagen har udviklet sig, er det vel rigtigt at søge at løse problemet.

En anden ting, jeg hæftede mig ved i det ærede medlems tale, var, da det ærede medlem beskæftigede sig med det skøn, som en minister må udøve, når han skal besvare et spørgsmål her i folketinget, thi da sagde det ærede medlem selv, at en minister må have en vid margen for skøn. Det ærede medlem tilføjede, at denne margen jo ikke kunne være grænseløs, men det ærede medlem understregede selv, at denne margen måtte være vid. Mig forekommer det så utvivlsomt, at det ærede medlem med denne deklaration svækkede sit eget standpunkt føleligt.

Endelig har jeg endnu en bemærkning til det ærede medlem.

Det ærede medlem understregede, at når forslagsstillerne havde ønsket denne sag indbragt for rigsretten, var begrundelsen herfor til syvende og sidst den, at man ønskede at værne folketingets rettigheder. Man ønskede at præcisere, hvor langt en minister kan gå eller ikke gå, og det ærede medlem føjede dernæst til, således opfattede jeg ham, at vi måtte have en ny praksis med flere rigsretssager, og jeg forstod, at det ærede medlem regnede med, at en række rigsretssager i den kommende